

— Ей че голѣма-а-а! — зачуди се Гжбчо.

Но изведнажъ се стѣписа, размисли нѣщо и се поусмихна.

— Чакай ти! — мина му презъ ума — има патило да патятъ!

Той свлѣче лисичата кожа и отиде задъ купата сѣно.

Послѣ се завтече до кѣщи, взе игла и конци, върна се пакъ задъ купата и заработи.

Гжбчо напълни кожата съ сѣно, заши я криво-лѣво и направи отъ нея сѣшинска лисица.

— Кокошкитѣ, кокошкитѣ само да я видятъ! — заподскача отъ ра-

достъ той. — Леле, колко страхъ ще бератъ!...

Радостта му бѣше толкова голѣма, че до надвечеръ всичкитѣ сѣдове бѣха напълнени съ вода.

III.

Слънцето залѣзе. Поздрачи се. Гжбчо зави край купата и се опѣти къмъ кокошкитѣ. Подъ мишница той носѣше страшната лисица.

Щомъ стигна до кокошарника, той се спрѣ и заложи плашилото. Послѣ вирна опашката на лисицата, дигна ѝ главата и се отдалечи малко. Бре, че страшно!

Изведнажъ, въ кокошарника стана нѣщо, което никой никога не е виждалъ.

Най-напредъ изперпелѣ стариятъ пѣтелъ Гребенарко. Урнаха се подирѣ му петдесетина пѣтли и кокошки. Разкукуригаха се, разкудкудякаха се — ушитѣ ти да писнатъ. По едно врѣме кокошарникътъ заприлича на единъ голѣмъ облакъ отъ перушина.

И когато всичката тази перушина се разхвърча на вѣнъ, Гжбчо се спотаи настрана и запримира отъ смѣхъ.

Размирието въ кокошарника раздразни Зурка и Зурланка. Тѣ бавнаха и разляха цѣлото село.